

A sutil tea

◆ SEGUNDO PREMIO DE NARRACIÓN ◆

Lorena Domínguez Blanco

79

Lorena Domínguez presentábase por primeira vez,e asegura que por casualidade, ó Certame Literario Minerva. Esta rapaza de Cervo (Lugo) trata temas como a morte e o sonambulismo e relaciónaos dun xeito especial.

Estudiou C.O.U. no Instituto Monte Castelo, de Burela; na súa vila xa conseguira algúns premios literarios. Di que para ela escribir é unha afección que se da pola necesidade de comunicarse sen ter con quen facelo. Ve a literatura coma unha maneira de comunicar anécdotas reais ou ficticias.

Hai que foderse. Están a poñer outra vez a mesma canción. Deberon grava-lo programa de onte para voltar a poñelo hoxe... ¡Non! Pois négome a volvela oír... Seguramente en calquera outro dial haberá algún programa que sexa algo interesante... Vaia, pois non; o de sempre... Tereime que conformar co que estaba oíndo... Mira que non haberá cousas interesantes para emitir a estas horas. Deben pensar que non vale a pena gastar os cartos en bos programas para a madrugada. Non contan coa xente que non é capaz de dormir e que o único que pode facer é ou ve-la tele ou escucha-la radio. Encima, na tele, xa non botan nada interesante polo día, para canto máis, a estas horas... ¡Deus! Como me gustaría facer a mi un programa... ¿Como lle chamaría?... Eeeh... Xa sei, maitines. Claro, un bo xogo de palabras. Por un lado ten que ver co meu nome, Maite; e por outro ten que ver coa hora na que tería lugar... Iso si que estaría ben... Total, outra cousa, facer... “¡!” ... Con que faga o máis mínimo ruido, xa están os demás espertos berrándome... Fóra da casa o único que pudo facer é ir de bares. Se tan sequera abrise a biblioteca durante a noite como noutras cidades, pero non, aquí non, aquí hai que face-lo imposible por aforrar. ¿Como se van gasta-los cartos do concello en parvadas como ter aberta a biblioteca durante a noite? Iso non dá votos nin ganancias materiais. Aínda así... Poderíase cobra-la entrada. Si..., dúas chapas por hora é un bo prezo; e para facelo más atraente faríase algúna oferta do estilo junha hora duascetas, e seis, mil! Seguro que non se lles ocorreu, senón xa o terían feito... Aínda que ó mellor non o fixeron porque perderían votos...claro! Perderían os dos lectores; non, non se pode cobrar por ir a biblioteca. De tódalas formas tampouco son capaz de ler máis dunha hora seguida... Pero mentres tanto aquí estou eu, como tódalas noites, sen dormir e sen saber que facer... ¡O que daría eu porque houbese algún programa entretido!... Pónase onde se poña , sempre haberá unha locutora falando en baixío, con voz suave, poñendo cancións lentas e melancólicas e escoitando os tremendos problemas dos demás. Nin que as mulleres só valesemos para os programas da noite... ¿Non pode haber programas marchosos, divertidos, con música animada e contando cousas interesantes? Habería que dicirles que os que padecemos insomnio non somos

todos xente deprimida e sen amigos ós que contarles os nosos problemas para ter que facelo na radio. Con razón o médico me daba antidepresivos para poder durmir, ¡Con estes programas!..., ¡home! Hai que recoñecer que ó principio eran entretidos... A todo o mundo lle gusta rir un pouco dos problemas dos demais, a non ser os dos amigos, claro. Pero agora xa se fan todos moi repetidos, que se lle puxen os cornos ó meu mozo, que se el mos pon a min, que se teño relacóns co meu can, que se meu pai me pega, bla bla bla bla... Ó principio aínda te rías un anaco polas cousas que se chegaban a oír pero agora todo é o mesmo... Poucas veces son capaces de sorprenderte... Coma onte co asunto aquel dos xemelgos, aquilo si que foi cachondo... ¡Xesús!, ¡Que susto! O teléfono. ¿Quen poderá ser a estas horas?... O bromista namorado xa hai moito que non chama... Quizais pasou algo. Igual o avó... Seica estaba algo pachuco... Si que tarda en collelo e iso que o ten ó lado da cama... Se me deixasen poñer un supletorio aquí, xa o tería collido sen necesidade de espertar a toda a familia... Xa o colleu.

¡Merda, joder! “**¿Quen carallo...? ¿Si? Diga... ¿Quen?... ...¿Pero quen...? ...A ver, tranquilízate... Ou calas ou che colgo...**” Debe ser outra vez o bromista... Aínda que non pareza a súa voz e está nervioso de verdade. “**...Escoita, ... ¡Escoita joder! ¿Quen es ti?... ¿Como?... Ben, vale, ¿e que queres?...**” Rapaz, como algún día encontre a forma de saber quen es, has ve-lo que é unha broma. “**...Mira, agora Maite está durmindo e non se pode pór... Eu son seu pai... Que non home, que agora non se pode pór. Chama mañá antes de que saia para o instituto...**” É mellor seguirlle a corrente, se me poño a berrallle non vai deixar de chamar unha soa noite. “**...Escoita... Escoita, agora Maite está durmindo na súa cama tranquilamente, non lle vai pasar nada diso que ti dis... ...Está tranquilo, que ninguén vai entrar aquí para facerlle nada. Mañá chámala pola mañá e avísala de todo iso. ¿Vale?...**” Ben, isto xa é demasiado, nunca chegara a tanto, vou ter que pór fin a esta lería. “**...que non se vai pór ó teléfono...**” A policía di que non pode facer nada para coller ós bromistas.

“**...Vou colgar, mañá chamas, ¿de acordo?**” Hei ter que cambia-lo número de teléfono e quita-lo noso nome da guía... ¡Vaia! Agora está a falar en voz baixa. “**¿Quen dis que vén?... Non te oio... Mira meu, vou colgar... ¡Joder!**” Vaia berros, parecía un tolo... ¿Por que se poría a berrar así?. Vou desconecta-lo teléfono, se queren algo xa nos chamarán mañá... ...Ó mellor debería chamar á policía... O rapaz parecía asustado de verdade... Se lle pasa algo a Maite por non lle facer caso non mo perdoaría nunca... ...E se os chamo..., ¿que lles digo? ¿Que un chaval novo chamou ás tres da mañá dicindo

que ían matalo a el e más á miña filla?... Se nin tan sequera me lembro do seu nome... Bah, é mellor olvida-lo tema... Vou mirar se todo está ben pola casa e voltar a deitarme... ...Maite parece que está durmida, sempre coa radio acesa, ¡que rapaza!... Voulla deixar non vaia ser que a esperte... ¡Merda! “**¿Esperteite?... Ninguén, o teu namorado anónimo. Vese que está tolo por ti... ¿Que ía decir? O de sempre...**” É mellor que non lle diga nada, xa ten problemas abondo. “...Si, é verdade... Mellor aínda, para que ninguén se namore de ti e logo chame a estas horas da noite, vai ser mellor que deixes de lavarte e peitearte e que andes sempre coa mesma roupa. ¿Que che parece a idea?... Si. Veña, agora a durmir, ¿queres que apague a radio?... Vale, pero quítalle unha pouca voz... Ata mañá.” Pobre, vese tan afundida. Aínda que ela o negue ten que estar a pasarle algo. Imos ter que consultar un psicólogo a ver que é o que pode ser. Mañá direillo a María... Menos mal que ela está traballando. Se chega a estar na casa non ía parar ata que chamase á policía, ós geos, á armada e a todo aquel que tivese unha arma a man... É mellor que a ela tampouco lle diga nada da chamada... Ben, parece que todo está en orde. Voume deitar; xa estivo ben por hoxe.

...¡Si señor!... Son o rei e que ninguén diga o contrario... Dixen que esta ía ser miña e foi miña, punto... Nunca se me olvidará a cara de parvos que lles quedou ós outros. E dicían eles: “ Deixaa estar, Luis, que che é moita muller para ti. ¿Pensas que está aí soa porque ninguén se atreveu a acercárselle? Pois non, Luis. Para ela ti serás outro petardo máis que achantar.” Pena de non ter alí unha cámara de vídeo para gravalos e despois que o visen... E aínda dicían que era parvo por non preguntarlle se quería vir para o meu piso. Verdes de envexa estaban... A verdade é que aínda non entendo o que puido pasar. É demasiado... ¡Uauu!... ¿Non si? Se non chega a ser que xa levaba unhas cantas cervexas de más nunca o tería feito... ¿Que me vería?... ¡Home! Non é que eu non valla para ver pero tampouco son un Adonis. Seguro que antes ca min xa lle entraran dez ou quince tíos mellores... ¡Pero claro! O que conta é o encanto. E eu diso aínda teño un bo anaco... A pena foi non dicirlle de quedar outro día... Pero ben, quizais o mellor sexa ir pouco a pouco. Non convén deixar ver que teño un excesivo interese por ela. Xa a atopei outro dia por aí... Un rollo cada certo tempo para irlle entrando polo ollo, está ben... E se non hai máis, pois tampouco importa moito. Xa lles gustaría a moitos chegar a onde eu cheguei... Cando corra o rumor por aí, as tías vano pensar antes de dicirme que me perda. Agora vou ser eu o que pase delas... Héillelas devolver con

queixo... Non queres unha cunca de caldo, pois cunca e media... ...¿Que pasa aí?... ¿Quen está a berrar desa forma?... ¡Ah!, é alí... ¿Pero que fai ese tío?... Parece que está a falar polo teléfono da cabina... ¡Vaia forma de berrar!... A persoa coa que debe estar a falar debe estar medio sorda.... ¿Que di? ¡Virxe santa! Está histérico..., ¿non sería mellor cambiarme para a outra beirarrúa?... Non, ó mellor si que a toma comigo... Eu vou pasar como se non me enteirase de nada... ...E nada me pode pasar despois de como me foi está noite... ¡Veña! Ti tranquilo. Mira para o chan e apura o paso... Parece que me viu. ¿E agora por que se poñerá a falar en voz baixa?... Aínda estou a tempo de cambiar de beirarrúa... ¡Non! Vueme deixar de lérias, parezo unha nena... Tamén forma de vestir... Xa o chandal é abondo feo con esa cor azulada para tanto más con zapatillas de chancleta... Xa só quedan uns poucos metros... ¿E se cando pase me ataca pola espalda? ... ¡Boh! Vueme deixar de andrómenas ... Parece que me está a mirar de reollo... “**¿Eh?... ¡¿Pero que fai?! ¿Deus, non! ¡Para!**” ...¡Joder! Esto non pode estar pasando... Teño que cubri-la cabeza... Iso é... ¡Meu Deus!... Vaime matar...Teño que... “**¡Axuda!**”... ¡Merdal!... “**¡Ahhhg!**”

“Así que te volveu chamar o teu bromista... ¿E que che dixo esta vez... Ben, ¿pois que lle dixo a el... ¡Foder! E a min que ningunha rapaza me chama nin tan sequera para insultarme, con iso xa me contentaba... ¿E que más che dá que te chame de noite? ¿Non dis que non podes dormir?... Non, muller. Xa sabes que é broma... Vale, xa o tomo en serio... Si, pero agora escucha, para o teu problema teño eu unha solución... ¿Algún dos teus pais ten un teléfono móvil?... ¿E é deses que che di o teléfono dende onde te chaman?... Pois entón éche ben sinxelo. O único que tes que facer é desvia-las chamadas pola noite ó teléfono móvil da túa nai. Entón, cando o teu admirador secreto chame á túa casa, túa nai estará vendo o seu número de teléfono e o único que ten que facer é copialo. ¿Que che parece a miña idea?... ¿E por que non ía funcionar?... Ti proba e despois disme como che saiu o invento... ¿Eh? ¡Ah! Bos días. A min tráiarne un zumo de melocoton... ¿Ti que queres?... Pois un café con leite dobre e un zumo. E se está libre, ¿poderíame trae-lo xornal?... Vale, graciñas... ¿E logo non oíche-lo do asasinato de antonte?... O que houbo hai dúas noites; a mesma noite en que te chamou o bromista... Dende logo, estás nas nubes. Ti vives porque respirar é un acto involuntario, que se non... Pois antonte á noite, onte pola mañá apareceu un tipo morto tirado na

beirarrúa... Si, saiu en tódolos noticiarios e hoxe está na portada de tódolos xornais... Atopárono uns obreiros que se dirixían a traballar. Polo visto, o asasino golpeulle a cabeza ata matalo. Onte aínda non fora identificado e ningúen o botara en falta. Parece ser que é un rapaz novo, duns vinte anos... Si, xa o creo... Non, iso é todo o que sei. A ver se no xornal di algo máis... ...Xa ves, esa noite pasou de todo. A ti volveute a chama-lo teu namorado bromista, mataron a ese rapaz na rúa e eu andei sonámbulo... Si, polo visto estiven a facer deporte..., e xa había tempo que non me pasaba. Creo que dende os dez anos, e a esa idade é bastante normal... Nada, pois ó redor das catro da mañá, espertei no cuarto de baño secando as mans a unha toalla, completamente espido e suando a rego cheo... Rite, rite que aínda falta o mellor de todo. Saín do baño e sentín a lavadora trafegando. Polo visto deume un ataque de limpeza: laveime e puxen a lavadora. Pena que non me puxese a ordena-lo piso que boa falla lle fai. Pois ben, en vez de estrañarme polo que estaba pasando, fun, metinme na cama sen vestirme nen nada e púxenme a durmir coma un ceporro... Levanteime morto de frío... ¿Na lavadora? Nela mebra o meu pixama e más unha das zapatillas de andar pola casa. A outra aínda non a encontrei hoxe... Ái ven o que pedimos O café para ela... Graciñas... Imos ver que di o xornal do asasinato.”

O CORREO GALEGO • 20/III/1.999—Páxina 5
ASASINADO UN MOZO DUNS 22 ANOS NAS RÚAS DE SANTIAGO.
SANTIAGO

Un mozo apareceu brutalmente asasinado nunha rúa pouco transitada do centro da cidade. O corpo sen vida foi atopado preto dunha cabina telefónica, por uns obreiros que se dirixían o día de onte cara a unha construción nesa mesma rúa.

Segundo fontes policiais o mozo pudo falecer logo de que se lle golpease a cabeza repetidas veces contra o chan. Esas mesmas fontes dixerón que o corpo aínda non fora identificado a últimas horas da tarde do día de onte, debido a que o rostro da vítima estaba completamente destigurado e por te-la pel dos dedos esgazada seguramente como resultado do intento por parte do mozo de escapar do agresor arrastrándose polo chan. Tampouco se lle atopou ningún documento, polo que se podería pensar que lle roubaron a carteira;

aínda así, atopáronse cartos nun dos seu petos.

Un dos obreiros que viu o corpo dixo que o teléfono da cabina estaba descolgado, polo cal é de supoñer que o mozo estaba a chamar a alguén dende ela cando o atacou o asasino. Tamén dixo que a un par de metros había unha zapatilla de casa manchada de sangue, cousa que complica ainda máis asunto, estranxo xa de por si.

A policía non descarta ningún motivo como causa do asasinato e...

Ó espertarmos do máis profundo dos soños, rachamos a sutil tea dalgún soño.

Non obstante, segundos despois (tan fráxil pode se-la urdime daquela tea), non nos lembramos sequera de ter soñado.

Edgar Alan Poe